

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У.14335/14
21.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... бр. ..., коју заступају Душан Шукљевић, адвокат из Пожареваца, ул. Трг ослобођења бр. 4/8 и Б.Б. из ..., улица ... број ..., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије - Сектора за имовинско-правне послове, Београд, ради поништаја решења број 463-02-00277/2014-07 од 10.10.2014. године, уз учешће заинтересованог лица ЈП "Србијагас" из Новог Сада, ул. Народног фронта бр. 12 у предмету експропријације, по одржаној усменој јавној расправи дана 19.10.2016. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије - Сектора за имовинско-правне послове, Београд, број 463-02-00277/2014-07 од 10.10.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Министарство финансија Републике Србије - Сектор за имовинско-правне послове Београд, да тужиљи А.А. из ..., ул. ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 35.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Решењем Министарства финансија Републике Србије у Београду, Сектора за имовинско-правне послове, број 463-02-00277/2014-07 од 10.10.2014. године, које је донето у поступку по жалби А.А. из ..., овде тужиље, одбија се као неоснована жалба тужиље изјављена против решења Одељења за имовинско-правне, комуналне послове и саобраћај Градске управе града Пожареваца, број 07-463-20/2014 од 11.09.2014. године. Ожалбеним решењем, тачком 1. диспозитива усваја се предлог корисника експропријације ЈП "Србијагас", са седиштем у Новом Саду, за непотпуну експропријацију, ради изградње и трајног одржавања разводног гасовода РГ-08-05 Осипаоница-Пожаревац- Острово и ГМРС Пожаревац, установљавањем права стварне службености. Тачком 2. диспозитива, установљава се право трајне службености пролаза на делу од 361м2 земљишта катастарске парцеле број ... КО Пожаревац на којој је решењем Комисије за комасацију Скупштине општине Пожаревац број 461-193-706/81-01 (број исказа 706) од 19.02.1991. године учесником комасације коме се из комасационе масе расподељује земљиште катастарске парцеле број ... КО Пожаревац, означен пок. В.В., бивши из ..., а према допунском решењу

Општинског суда у Пожаревцу, број О 180/98 од 08.10.1999. године власништво са 2/3 удела А.А. из ..., ул. ... бр. ... и Г.Г. из ..., са 1/3 удела која је свој сувласнички удео отуђила Д.Д. Из ..., ул. ... бр. ..., по основу уговора о купопродаји овереног код Општинског суда у Пожаревцу, број Ов 770/05. Тачком 3. диспозитива обавезује се корисник експропријације да у року од 15 дана рачунајући од дана правноснажности овог решења Одељењу за имовинско-правне, комуналне послове и саобраћај Градске управе града Пожаревца поднесе писмену понуду о облику и висини накнаде штете поводом предметне експропријације. Тачком 4. диспозитива ожалбеног решења од 11.09.2014. године обавезује се власник експроприсане непокретности да одмах по закључењу споразума о накнади, односно доношењу првостепене одлуке о накнади, дозволи кориснику експропријације несметан приступ делу земљишта означеног у ставу 2. диспозитива овог решења. Према тачки 5. диспозитива обавезује се корисник експропријације да након извршених радова на укопавању инсталација гасовода земљиште врати у првобитно стање. Тачком 6. диспозитива одређено је да по правноснажности ово решење има снагу исправе подобне за упис права трајне службености пролаза на делу од 361м² земљишта катастарске парцеле број ... КО Пожаревац у корист ЈП Србијагас, са седиштем у Новом Саду, а према тачки 7. трошкове поступка експропријације сноси корисник експропријације.

Тужбом поднетом Управном суду дана 11.11.2014. године преко пуномоћника, тужила оспорава законитост решења туженог органа указујући да се образложење решења не односи на ожалбено решење Одељења за имовинско-правне, комуналне послове и саобраћај Градске управе града Пожаревца, 07 број 463-20/2014 од 11.09.2014. године на које се позива, па је самим тим решење незаконито и не може производити правно дејство. Наводи да тужила није лично добила решење Владе Републике Србије 05 број 465-9172/2013 од 01.11.2013. године, којим је утврђен јавни интерес за експропријацију, између осталих и за катастарску парцелу тужиле, те да се достављање оваквог решења Владе преко објављивања у „Службеном гласнику РС”, не сматра уредним с обзиром да је одлуком Уставног суда одлучено да чл. 20. став 12. и ст. 13. Закона о експропријацији није у сагласности са Уставом Републике Србије и потврђеним међународним уговорима. Даље наводи да поступак комасације за наведену парцелу није окончан због чега сматра да нису били испуњени ни услови за експропријацију чему у прилог иде и чињеница да није био поднет извод из катастра непокретности. Сматра да гаранција Пословне банке Unicredit bank Serbia а.д. Београд бр. ЛГЦ 3052/13 од 25.12.2013. године, не одговара законским прописима јер је висина гаранције утврђена на износ од 700.000,00 динара док према мишљењу тужиле износ евентуалног умањења због успостављања права службености износи око 700.000.000,00 динара а који износ је увећан јер се банкарска гаранција бави само „проценом накнаде штете” а не помиње процену накнаде због умањења тржишне вредности земљишта успостављањем права трајне службености. Даље сматра да је банкарска гаранција незаконита јер је установљена са роком важења до 31.12.2014. године а што није правилно јер се не зна колико ће поступак експропријације трајати због чега је поступљено супротно чл. 28. Закона о експропријацији. Такође сматра и да површина на којој се успоставља право трајне службености није одређена сходно законским прописима јер је заинтересовано лице ЈП „Србијагас” поднело захтев да му се као кориснику експропријације дозволи установљавање права трајне службености на делу земљишта од 3 ара и 61 м², док према мишљењу тужиле укупна површина треба да износи 19 ари и 20 м² а установљавање овакве службености је противно основном начелу рестрикције јер се због природе гасовода угрожава целокупна непокретност док наведено начело предвиђа само могућност коришћења оног дела непокретности неопходног за функционисање. Како сматра да нису утврђене све одлучне чињенице и околности које су биле од значаја за доношење правилног решења, сходно члану 125. Закону о општем управном поступку, те како је повређен и члан 133. став 3. Закона о општем управном поступку јер странци није пружена могућност да се изјасни о

чињеницама и околностима на којима је засновано решење, предложила је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати на поновни поступак и одлучивање. Трошкове управног спора је тражила на име састава тужбе у износу од 36.000,00 динара, на име таксе за тужбу по одмерању суда, као и на име састава жалбе у износу од 60.000,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из оспореног решења па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице је у одговору на тужбу од 11.12.2014. године оспорило тужбу тужиле у целости наводећи да оспорава наводе да јавни интерес није утврђен на законит начин јер је решење о утврђивању јавног интереса од 01.11.2013. године донето у складу са чланом 20. став 10. и став 12. Закона о експропријацији, односно да га је донела Влада као надлежни орган у поступку доношења решења којим се одлучује о предлогу за утврђивање јавног интереса које се може донети и без претходног саслушања странака, те да се исто објављује у “Службеном гласнику Републике Србије”. Такође, указује да је на основу важећег планског документа града Пожареваца надлежни орган града Пожареваца издао заинтересованом лицу као крајњем кориснику и инвеститору изградње информацију о локацији за изградњу разводног гаса вода високог притиска, којим је обухваћена и кп. ... КО Пожаревац, те сматра да је тужила имала могућност да се изјасни у поступку доношења Плана детаљне регулације који је био на јавном увиду свих грађана, као и по доношењу решења о јавном интересу објављеном у “Службеном гласнику Републике Србије”, а ради правовремене заштите својих интереса, што није учинила. Указује да је поступак комасације за наведену парцелу спроведен, а као доказ уз предлог за експропријацију корисника експропријације, у складу са чланом 27. став 1. Закона о експропријацији поднео је исказ из комасације број 707 за парцелу број ... ГО Пожаревац, на којој је решењем Комисије за комасацију од 19.02.1991. године учесником комасације коме се из комасационе масе расподељује земљиште, означена пок. Ђ.Ђ., а према решењу Општинског суда у Пожаревцу од 05.10.1999. године уписано власништво тужиле са уделом 2/3 и Г.Г. са уделом 1/3 која је свој сувласнички удео отуђила Д.Д.. Сматра да су неосновани наводи тужбе којима се оспорава гаранција пословне банке јер је гаранција у складу са чланом 28. Закона о експропријацији, издата у свему према Елаборату непотпуне експропријације који су израдила овлашћена лица и то стални судски вештаци за пољопривреду. Елаборат процене штете на катастарским парцелама преко којих пролази траса, поднет је уз захтев за издавање банкарске гаранције у “Уникредит банци”, који је пословна банка прихватила као одговарајући документ. У односу на површину на којој се успоставља право трајне служности, сматра да је одређена у потпуности према правилима о изградњи гасовода и површине која служи као радни појас за пролаз грађевинских машина, копање ширине рова у који се полаже цевовод, а да се неоснованост овога захтева огледа и у чињеници да у појасу од око 30м са обе стране од осе гасовода, не могу изводити радови и друге активности у заштитном појасу гасовода пре него што се о томе добију услови и писмено одобрење предузећа које обавља делатност транспорта гасом, а у конкретном случају обзиром да се ради о пољопривредном земљишту, тужилац не би могао да изводи било које грађевинске радове на предметној парцели обзиром да се не ради о грађевинском земљишту. Сматра да остали наводи тужиоца могу бити предмет оцене у поступку одређивања накнаде и процене овлашћених судских вештака по основу смањења тржишне вредности парцеле због установљења права служности, а не предмет установљења права службености, те указујући да је оспорено решење донето у свему у складу са законом, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану и потврди оспорено решење.

Управни суд је дана 19.10.2016. године одржао усмену јавну расправу применом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале

две или више странака са супротним интересима.

Усмена јавна расправа је одржана у складу са чланом 38. Закона о управним споровима, у присуству пуномоћника тужиле Б.Б. и адвоката Душана Шукљевића а у одсуству уредно позваног туженог и заинтересованог лица.

Пуномоћници тужиле су у речи на усменој расправи сагласно изјавили да тужиле оспорава законитост решења туженог органа у свему из разлога који су наведени у тужби и да остаје у свему при захтеву из тужбе, а у доносу на наводе заинтересованог лица из писаног одговора на тужбу навео је да се у списима предмета управног поступка није налазио елаборат експропријације на који се позива заинтересовано лице у одговору на тужбу због чега тужиле није била у могућности да се упозна са њим и да се евентуално о њему изјасни. Оспорио је све наводе из одговора на тужбу заинтересованог лица наводећи да су у супротности са материјалним доказима и списима предмета а додао је и да у списима предмета постоји доказ да је тужиле тражила да изврши увид у елаборат који јој није омогућен. Предложила је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање те да суд обавезе туженог да тужиле надокнади трошкове управног поступка и то за састав жалбе у износу од 60.000,00 динара, на име састава тужбе у износу од 36.000,00 динара, на име приступа на одржаном рочишту у износу од 37.500,00 динара као и на име таксе на тужбу и одлуку.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 40. став 1. Закона о управним споровима, ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу, одговора на тужбу заинтересованог лица, и наводе пуномоћника тужиле у речи на усменој јавној расправи, као и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Законом о експропријацији („Службени гласник РС”, бр. 53/95...55/13), прописано је да у предлогу за експропријацију непокретности морају бити назначени: 1) назив и седиште подносиоца предлога за експропријацију (корисник експропријације); 2) непокретност за коју се предлаже експропријација и место где се та непокретност налази; 3) сопственик непокретности за коју се предлаже експропријација и његово пребивалиште или седиште и 4) сврха ради које се предлаже експропријација (члан 26); да се уз предлог за експропријацију подноси: 1) извод из катастра непокретности или других јавних књига у којима се уписују права на непокретностима, који садржи податке о непокретности за коју се предлаже експропријација; 2) оверен извод из одговарајућег планског акта донетог у складу са прописима, а ако такав плански акт не постоји у случају експропријације ради прибављања непокретности неопходних за обезбеђење неновчаног улога Републике Србије у привредно друштво у смислу члана 20. став 3. овог закона - извод из уговора о заједничком улагању, односно заједничком оснивању привредног друштва; 3) доказ да је, у складу са овим законом, утврђен јавни интерес за експропријацију (члан 27.) и да је поред исправа из члана 27. овог закона, уз предлог за експропријацију, корисник експропријације дужан да поднесе гаранцију једне од пословних банака на износ динарских средстава потребних за обезбеђење накнаде за експроприсану непокретност, да гаранција из става 1. овог члана важи све до исплате накнаде и да гаранција из става 1. овог члана садржи и клаузулу да се износ средстава из гаранције увећава за индекс раста цена на мало, све до момента исплате накнаде (члан 28.).

Одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, бр. 30/10), прописано је да се у образложењу оспореног решења морају оценити сви наводи жалбе а ако је првостепени орган у образложењу свог решења правилно оценио наводе који се у жалби износе, другостепени орган се може позвати на разлоге првостепеног решења.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом тужиле указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом доношења решења

повредио правила поступка из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер у образложењу оспореног решења, нису уопште наведени, а нити оцењени наводи жалбе. Према наводима жалбе, а који се понављају и у тужби, између осталог, тужила је навела да није лично добила решење Владе Републике Србије 05 број 465-9172/2013 од 01.11.2013. године, којим је утврђен јавни интерес за експропријацију, између осталих и за катастарску парцелу тужиле; да поступак комасације за наведену парцелу није окончан због чега сматра да нису били испуњени ни услови за експропријацију чему у прилог иде и чињеница да није био поднет извод из катастра непокретности; да гаранција Пословне банке Unicredit bank Srbia а.д. Београд бр. ЛГЦ 3052/13 од 25.12.2013. године, не одговара законским прописима јер је висина гаранције утврђена на износ од 700.000,00 динара, а према мишљењу тужиле износ евентуалног умањења због успостављања права службености износи око 700.000.000,00 динара, који износ је увећан јер се банкарска гаранција бави само „проценом накнаде штете” а не помиње процену накнаде због умањења тржишне вредности земљишта успостављањем права трајне службености; да је банкарска гаранција незаконита јер је установљена са роком важења до 31.12.2014. године, а што није правилно јер се не зна колико ће поступак експропријације трајати због чега је поступљено супротно чл. 28. Закона о експропријацији; да површина на којој се успоставља право трајне службености није одређена сходно законским прописима јер је заинтересовано лице ЈП „Србијагас” поднело захтев да му се као кориснику експропријације дозволи установљивање права трајне службености на делу земљишта од 3 ара и 61 м², док према мишљењу тужиле укупна површина треба да износи 19 ари и 20 м², те да је установљивање овакве службености противно основном начелу рестрикције јер се због природе гасовода угрожава целокупна непокретност док наведено начело предвиђа само могућност коришћења оног дела непокретности неопходног за функционисање те да у поступку нису утврђене све одлучне чињенице и околности које су биле од значаја за доношење правилног решења, сходно члану 125. Закону о општем управном поступку, а указује и на повреду члана 133. став 3. Закона о општем управном поступку јер странци није пружена могућност да се изјасни о чињеницама и околностима на којима је засновано решење. Према разлозима из образложења оспореног решења тужени је уопштено навео да је приликом доношења оспореног решења узео у разматрање све наводе жалбе и утврдио да су без утицаја на другачију одлуку. Полазећи од наведене одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, према којој се у образложењу другостепеног решења морају оценити сви наводи жалбе, па и ако их не уважи тужени орган у образложењу свог решења мора да изнесе разлоге због којих их сматра неоснованим, а уколико је првостепени орган у образложењу свог решења правилно оценио наводе који се у жалби износе, другостепени орган се може позвати на разлоге изнете у образложењу првостепеног решења, без понављања разлога из првостепеног решења, а који процесно-правни услов у конкретном случају није испуњен, наводи жалбе и одредаба Закона о експропријацији, на које се управни органи позивају за донете одлуке у овој управној стари, Управни суд налази да су учињене повреде правила поступања прописане наведеном одредбом Закона о општем управном поступку од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, због чега их је у поновном поступку потребно отклонити.

Суд је оценио и да су основани наводи тужбе да се образложење оспореног решења не односи на ожалбено решење Одељења за имовинско-правне, комуналне послове и саобраћај Градске управе града Пожареваца, 07 број 463-20/2014 од 11.09.2014. године. Ово јер се из списка види да се ожалбеним решењем установљава право службености пролаза на делу од 361 м² земљишта катастарске парцеле број ... к.о. Пожаревац, док је у образложењу оспореног решења наведено да се ожалбеним решењем установљава право трајне службености пролаза на делу земљишта у површини од 1171 м² на катастарској парцели број ... к.о. Пожаревац. Стога, разлози из образложења оспореног решења не произлазе из списка предмета чиме су учињене повреде правила поступања прописане одредбом члана

199. став 2. у вези члана 235. став 1. Закона о општем управном поступку, које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, због чега их је у поновном поступку потребно отклонити.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужби, али их није посебно образлагао, будући да због повреда правила поступања учињених оспореним решењем, није могао да цени законитост тог решења у материјално – правном смислу.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је на основу члана 40. став 2. истог закона, одлучујући као у ставу I диспозитива пресуде, па је тужбу уважио, поништио оспорено решење, а предмет вратио надлежном органу да у поновном поступку отклони учињене повреде правила поступања на које му је указано овом пресудом, те након тога правилном применом материјалног права донесе нову на закону засновану одлуку о жалби тужиље при чему је везан примедбама суда у погледу поступка изнетим у овој пресуди сагласно члану 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиље за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је применом чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), које се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде и признао тужилји право на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара, на име заступања од стране пуномоћника из реда адвоката на одржаној усменој јавној расправи дана 19.10.2016. године у износу од 18.000,00 динара, одмерено према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12), као и на име таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и таксе на одлуку у износу од 980,00 динара, док тужилји није признао трошкове до траженог износа и то за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара као и за приступ на одржаном рочишту у износу од 37.500,00 динара јер ови трошкови нису опредељени сагласно наведеној тарифи. Такође о захтеву тужиље за накнаду трошкова управног поступка а на име састава жалбе у износу од 60.000,00 динара, суд није одлучивао, будући да суд у управном поступку сагласно цитираним одредбама, одлучује о трошковима управног спора, а не о трошковима управног поступка, о којима одлучује управни орган сагласно одредбама члана 103. до 112. Закона о општем управном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 21.10.2016. године, 15 У.14335/14

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа - судија
Гордана Џакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ